

Янка и котенце.

Янка си четѣла отъ „Свѣтулка“ една много интересна приказчица. Изведнѣжъ сѣтила, че нѣщо я тегли за коланчето.

— Ахъ, ти ли си било Марушанче, казала Янка, щомъ погледнала надирѣ.

— Азъ зная, че ти, закачливо котенце, ис-

кашъ да си поигра-
емъ заедно, нали? Но
не виждашъ ли ме,
че азъ си имамъ важ-
на работа? Ахъ, да
знаешъ, каква чудес-
на приказка чета за
една зла бабичка и
едно мършаво коте:
какъ бабата го била
да лови мишки, а ко-
тего маяукало и какъ
издраскало на бабич-
ката лицето и рѣцѣ-
тѣ. Чувашъ ли какви
лоши котета има по
свѣта. Добрѣ че ти
не си такова! Я, какво
си мирничко, чистич-
ко... Ела ми, какинко,
да те взема въ по-

личка! Слушай сега да ти прочета за лошото коте, па слѣдъ това ще си поиграемъ! . . .

Янка почнала да глади съ ржка козинката на котенцето и да му чете приказки, а то доволно и радостно замъркало въ поличката ѝ, сѣкашъ искало да каже: „по дяволитѣ злитѣ баби и лошитѣ котенца.

Дядо Здравецъ.